

„Mikes Kelemen 208. levele”

Rodostó, 16. szeptember 1661.

Kedves néném, jó hírrel, kevéssel sem szolgálhatok ebben a levelemben. Ismét a halálról kell írni, mert itt már nincs más hír, amit leírnom érdemes. De bujdosókról írni halálhírt sem tudok, mivel mostanra Isten már a régieket mind kikévé közüllünk, és mint mondtam előző levelemben is, Zaj úrfi halála után, én maradtam egyedül básbugként az újonnan jöttek között. Tehát így elsősorban nem is a magyarokról írok most, hanem Rodostó minden emberéről.

A török népek még mindig nagy harcokban vannak sok idegen országok népével, sokak vesznek el harci hadakozásban, és ez már majd' hogy megszokott e helyt. De most az Isten száz száma vivé másvilágra azokat is kik nem harcolnak csatamezőn. Rossz kór terjeng ezen a helyt, e csúf kór hidegleléssel, esze vesztettséggel, a bőr elfeketedésével bünteté az embert. Túlélni még nemigen láttam beteget. De egyet mégis üsmérek aki itt maradt élve miközöttünk.

Talám éppen egy nemrégén érkezett felebarát azt, aki képes vala megmenekedni a haláltól. Igen, bizonyosan vagyok, hogy azok közül való, akikkel én itt újonnan vagyok. Az elmúlt holnap kilencedik napján borzongatta már a hideg, végezni sem tudta, ami a dolga lett volna. Hamar betegágyra kerülvén felesége, fia és más minden rokona szüntelen könyörgött az Istennek, étszakát és nappalt egyarántsúvá téve. És az ember hosszú, fájdalmas szenvedés után csak jobban lett, elméje is visszatért egészen.

Ez az eset azonban ritka, a betegek nagyja nem jut ilyen jó sorsra. Üsmérősim közül is egynehány az Istenhez vagyon hívatott már. Mostanában én is valamely gyengeséget érzek magamban, a bágyadtság mindinkább ritkábban hagy el.

Tartok tőlle hát, hogy ez lészen utolsó levelem, édes néném, és az Isten engem is kivész e helyt hosszú bujdosásból. Isten gongviselése azonban velem maradt vala mindezidáig, és miszerint most rendelkezék felőlem, úgy folytatatom vagy végzem éltetím, és kérem üdvességem. Amen.

Zimmermann Eliza 10.d